

2009 m.

rugpjūtis
Nr. 3

VERSMĖ

Ariogalos parapijos laikraštis
Išeina mėnesio pirmą sekmadienį

ŽOLINĖ – MERGELĖS MARIJOS IR VAISINGOSIOS GAMTOS ŠVENTĖ

Kun. Gintautas Jankauskas

Rugpjūčio 15 – oji, Švenčiausios Mergelės Marijos Ėmimo į dangų diena, ir sykiu Žolinė – žalumos suvešėjimo apogėjaus ir derliaus brandos šventė. Taisyklių, kaip švęsti, nėra – tai priklauso nuo bendruomenės temperamento, vaizduotės ir papročių. Naujausia su Marija susijusi – į Dangų Paimtosios Marijos – dogma teigia, jog Marija su kūnu ir siela buvo paimta į dangaus garbę. Popiežius Pijus XII tvirtai apibrėžė šią dogmą 1950 metų lapkričio 1 dieną savo rašte *Munificentissimus Deus*: “Mes skelbiame, teigiame ir tvirtiname kaip Dievo apreiškta dogmą, kad Nekalta Pradėtoji Dievo Motina, amžinoji Mergelė Marija, baigusi savo žemiškąjį gyvenimą, buvo su kūnu ir siela paimta į dangaus garbę”. Ši tikėjimo tiesa yra paremta Šv. Raštu ir Tradicija, tai yra Bažnyčios Tėvų Raštais bei Dievo žodžiu, perduotu žmonėms iš lūpų į lūpas. Tai pati seniausia ir garbingiausia Marijos šventė. Pasakojama, jog V– amė amžiuje Jeruzalėje apaštalai, atvėrę Marijos kapą, nerado jos kūno, tik daug gėlių ir žolynų. “Ir pasirodė danguje didingas ženklas: moteris, apsiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas”, - taip Jėzaus mokinys apaštalas Jonas aprašė regėjimuose matytą Saulėtąją Moterį – Bažnyčios, kovojančios prieš biblinį slobiną, simbolį. Pats faktas, kad niekur nėra Marijos relikvijų, taip pat patvirtina tikėjimą, jog jos kūnas tikrai yra paimtas į dangų. Priešingu atveju reikėtų prileisti, kad Marijos kūnas guli kur nors užmirštas ir be pagarbos. Bet tai visiškai nesiderintų su Aukščiausiojo meile, kurią Jėzus nuo pat jos pradėjimo momento Marijai rodė. Todėl visas katalikiškas pasaulis iškilmingai mini Marijos į Dangų Paėmimą ir džiaugiasi, jog danguje turi tokią brangią globėją. Per iškilmingas Žolinės atlaidų šv. Mišias giedama Marijos garbinimo giesmė Magnifika. Į bažnyčių nešami šventinti žolynai, javai, daržovės, vaisiai, kurie vėliau, užkišami namuose už šventų paveikslų, sergi nuo gaisro, maro, bado bei kitų negandų. Vos nugriaudęs perkūnija, žolynais smilkoma, geriamos jų arbatėlės. Seniausiais laikais Žolinė buvo susijusi su svarbiausių lauko darbų baigimu, vasaros ir rudens sandūra. Tai – pabaigtuvių, padėkos už visas vasaros gėrybes, derliaus paaukojimo ir pašventinimo, o kartu – ir atsisveikinimo su želmenimis bei gėlėmis – šventė. Lietuvoje Žolinė Seimo nutarimu įteisinta kaip valstybės šventė. Kiekvienais metais Žolinės atlaidai, rengiami Lietuvos bažnyčiose, suburia daugybę žmonių iš tolimiausių šalies kampelių. Bažnyčiose, kurios turi Švenčiausiosios Mergelės Ėmimo į dangų titulą, vyksta dideli atlaidai. Garsiausi iš jų – Pivašiūnų ir Krekenavos, taip pat Merkinės, Sintautų, Leipalingio, Veliuonos, Gelgaudiškio ir kitose bažnyčiose. Ariogalos šv. arkang. Mykolo bažnyčioje tą dieną šv. Mišias aukojamos sekmadienio tvarka: Votyva – 10 val., Suma – 12 val. Prieš Votyvos ir Sumos šv. Mišias šventinami žolynai. Per Votyvos šv. Mišias vaikučių pirmoji šv. Komunija.

TURIU

Juozas Mickevičius

Turiu aš protėvių legendas,
Dainas lietuviškas jaunystės,
Mažos tėvynės žemę šventą,
Jai priesaiką be išdavystės.

Varpų garsai aukštų bažnyčių
Vis sielos atgaivai pakviečia.
Tikėjimas mus jungia šičia.
Mes esam Lietuvos piliečiai;

Per amžius buvome santūrus
Draša, jėga apdovanoti.
Dažnai nuo jūros iki jūros
Mūs bočiams tekdavo nujoti.

Džiaugiuos aušrom ir pievų smilgom,
Pirmąja žemuoge šiluos,
Kad džiaugsmo ašaros dar žvilga,
Kai giesmę tautišką giedosim.

RŪPINTIS KITU

Skaistė Kaminskaitė

Žmogus pasaulyje yra ne vienas. Tenka būti kartu su kitais, bendrauti. Nuo pat mažens žmonės yra egocentriški: pirmiausia ieško sau naudos, o tik vėliau – kitiems. Taigi, santykiai tarp žmonių paprastai yra grindžiami nerašytomis tarpusavio naudos sutartimis. Dažnai į tokius santykius įsibrauna išnaudojimas. Tai įvyksta tada, kai savanaudis, egoistiškas žmogus nori iš kito turėti daugiau naudos, negu jis atlygina kitam.

Bet yra labai kilnu, kai žmogus nebežiūri savo naudos, o tiesiog ko nors atsižadėdamas kitam padaro gera, ypač kai tas kitas yra bėdų prispaustas ir vargšas. Tokie veiksmai vadinami – altruizmu, kai mes rūpinamės kitu žmogumi, sau nesiekiant iš to jokios naudos.

Žmogus altruistiniu elgesiu viršija save, išeina iš savo paties nauda apibrėžto rato, o kartu praplečia savo dėmesio ir rūpėsčio akiratį apimdamas ne tik savo, kitų, bet ir visos visuomenės gerovę. Praplečia savo egzistencinę erdvę. Save dovanodamas žmogus spinduliuoja. Jis pajunta savyje džiaugsmą, o kartu ir dėkingumą. Džiugu, kai žmogus moka džiaugtis kito džiaugsmu.

Nepamirškime ir mes savo artimųjų, aplinkinių, likimo nuskriaustųjų žmonių. Ištieskime pagalbos ranką, išstarkime malonų žodį. Juk tai nieko nekainuoja, o gyventi bus prasmingiau.

MANO SALELĖ

Danutė Žukauskienė

Aš žemėj suradau salelę
Ir pasilikti čia norėčiau,
Čia jau pažįstami takeliai
Ir liepos vešlios tarsi skėčiai.

Čia kapinių gražus kalnelis,
Dubysos slėnis migloje.
Čia ramunėlės ir čiobreliai,
Ir žmonės šypsosi ryte.

Čia klega suokia lakštingėlės
Anksti ryte ir vakarais,
Žydi gražiausios žemėj gėlės
Sodeliuose čia po langais.

Čia ir norėčiau likt gyventi,
Su saule atsiveikint vakarais,
Darbuotis, džiaugtis ir pasenti,
Dalintis meile su visais.

AŠ SAU PADEDU

Rita

Menas pabėgti nuo sunkmečio:

- neprisiminkime ir neperpasakokime „baisių“, kurių daugelis mūsų neliečia;
- „išjunkime“ šias emocijas, gerai pagalvokime, ar iš tiesų mus krizė skriaudžia, sugalvokime, ką realiai galime daryti;
- suraskime, ką aš padariau, kad būčiau reikalingas pats sau, kaimynui, bendruomenei (ką aš moku ir galiu daryti);
- suraskime kasdienį tikslą, mylimą darbėlį, išnaudokime savo hobi: virkime, kepime, puoselėkime gėlynus, mezkime, nerkime, ieškome ir rasime, už ką galime save pagirti.
- Įsisąmoninkime: mes negalime pakeisti pasaulio, bet galime pabandyti keistis patys. Nupieškime saulę, ant kiekvieno spindulėlio parašykime, už ką aš save noriu (galiu) pagirti. Paprastai giriamo mylėdami, taip pat ir save. Taip kiekvienas savyje surasime net „stebuklingų“ galių, ar tai ne

stebuklas? Tokią saulę pasidėkime gerai matomoje vietoje; tai asmens išskirtinė kortelė. Kai smelsis širdin nerimas, pažvelkime į savo saulytę ir pamatysime, kiek daug mes sugebame pasiekti. Matysime, ką norime ir dar galime padaryti. O blogos mintys, krizės šešėliai išnyks. Psichologai tikina, kad krizė atveria naujas galimybes atverti kūrybines galias, norų išsipildymą. Jų turime kiekvienas. Netgi patariama, kad šeimoje kuo rečiau pyktumėmes, o pastabas išdainuotume – lengviau niūrios mintys išsisklaidys. Dažniau pastebėkime kasdienes smulkmenas: gamtos grožį, gėlės žiedą, dangaus platybes – atslūgus įtampai ir mintys šviesėja, gimsta sveikos, naujos idėjos.

APLEISTA SODYBA

Vladas Dautartas

Kažkada čia būta sodybos. Riogso pamatų akmenys, žiojėja rūsio kiaurymė... O aplinkui žydi alyvos, keroja akacijos. Tų alyvų apsuptas stovi juodas medinis kryžius. Vėjų ir darganų nuplaktas, sudilęs. Giliose žaidzose mažyčiai paukščiai susikrovę lizdus. Jie nardo apie kryžiaus liemenį ir pamatę žmogų, baugiai cypsi. Paukščiai atrpatę nuo žmonių, kurių pėdos seniai išnyko tankioje žolėje, liko tik jų sodintos alyvos, liko pamatų akmenys ir juodas, šauksmui rankas iškėlęs kryžius. Praeivi, sustok!

ŠVENTUMAS

Antanas Kišonas

pagal kapucinų vienuolio pamokslą

Mes dažnai girdime, o ir patys vartojame žodį – *šventas, šventumas*. Tai šventas žodis, šventa priesaika, šventa tyla, pilnas šventumas, mažai šventumo ir panašiai. To žodžio prasmė labai plati. Kai kas sako: kiekvieną sekmdienį einu į bažnyčią, atlieku dažnai išpažintį, kalbu rožinį, skaitau maldaknygę, aukuju bažnyčiai, tuo ir pasireiškia mano šventumas. Bet yra dar moralės ir doros principai, kiti žmogiškieji reikalavimai: sąžinė, siela, sąžiningumas. Pildant anksčiau paminėtus religinius reikalavimus, o nesilaikant čia suminėtų žmogiškųjų principų, šventumui vietos nelieka. Nes tada atsiranda priešingybė: malda, skaitymai, kalbėjimai savo prasme pažeidžiami normaliam, pagal tą žmogų, jo kasdieniniame gyvenime. Juk yra viena paprasta taisyklė – tiesa yra tik tada tiesa, kai jos laikomasi mintyse ir darbuose. Tik tada galime vartoti žodį *šventumas*, kai gyvename pagal sąžinę ir žmogiškuosius principus bei religinį tikėjimą. O be tikėjimo, pilna to žodžio prasmė, ir be gyvenimo juo, kad ir koks reguliarus apeigų pildymas, negali būti vadinamas *šventumu*. Juk į šio žodžio prasmę įeina meilė, dora, dvasingumas, supratimas, pagalba kitam žmogui (o ir nesavanaudiška), sąžiningumas. Juk sakome – jis viena kalba ir vaizduoja, o kitą daro.

Mes nei vienas nesame šventieji. Juk religinėje plotmėje žodis *šventumas, šventas* turi visai kitą prasmę. Nesiruošiu mokyti *šventumo* ar teisingo gyvenimo kelio. Tačiau vienuolio išsakytos mintys pamoksle privertė susimąstyti apie šventumo reikšmę, o ne spekuliuoti tuo žodžiu. Ir tai liečia mus visus – nuo paprasto eilinio žmogaus iki paties aukščiausio valdžios pareigūno. Aš manau, kad jei šiandien visi apie tai galvosime, tada daug kas pasikeis į gerąją pusę mūsų kiekvieno bei visos kartos gyvenime.

SĄMONINGAI DALYVAUKIME ŠV. MIŠIŲ AUKOJE

Rita

Šv. Mišios – bendruomeninė malda. Ar sąmoningai joje dalyvaujame?

Gerb. monsinjoras Aliulis katechetų paskaitoje paaikšino:

„... dabar, kai Šv. Mišios aukojamos lietuvių kalba, o altorius atsuktas į tikinčiuosius bažnyčioje, pats laikas pamokyti senos kartos žmones, kad nesimelstų atskirai (kai vieni skaito litanijas, o kiti – kalba rožinį). Mums tenka naujai įsąmoninti Šv. Mišių auką, ją vieningai išgyventi, suprasti ir pajusti susitikimą su Dievu Eucharistijoje. Įvairias maldas pasilikime melstis kasdien, namuose, vieni ar savo šeimoje. Todėl bažnyčioje Šv. Mišių aukoje bendradarbiaukime su kunigo žodžiais, choro giesmėmis, būkime bendroje maldoje, aktyviai atskatinėkime į dėkojimus, kunigo kreipinius. Tik nepersistenkime: nekalbėkime kunigo maldų žodžių, deramu laiku klaupkimės ar stokime, laiku ir vietoje persižegnokime. Priklaupimui nuskamba varpeliai, eucharistinėje maldoje, o dėkojime „šventas, šventas...“ būtina sukalbėti stovint, o tik po „Osana aukštybėse...“ dera atsiklaupyti (jeigu choras šią maldą gieda, išklausome iki galo stovėdami, po to priklaupiname). Perkeitime ir pakylėjime taip pat nedarykime senovinių, mūsų promočiučių įpročių: į Ostiją pagarbiai žvelgiame, nulenkiame galvą; prie žodžių „taip pat ir mums nusidėjėliams – mušamės į krūtinę, palenkdami galvą, bet nesižegnojame – tai švenčiausia šventos aukos vieta, o mes ją lyg užbaigiame visai ne laiku ir ne vietoje. Kai kunigas su Ostija rankoje priklaupia, tada ir visi suklaupia. Baigiamąją kunigo maldą išklausome stovėdami, o per palaiminimą – atsiklaupiname, padėkojame ir jau atsistojame“.

KAIP NUMESTI SVORĮ

Gyd. Rima Daktaraitienė

Ariogalos poliklinikoje dirbu dvidešimt metų. Įtikinti pacientą laikytis dietos ir numesti svorio yra gana sunku. Dažniausiai neturime valios arba nežinome, kaip tai padaryti. Daugelis išbando įvairias dietas, tačiau svoris nekrenta arba po kurio laiko vėl priauga bei viršija buvusį anksčiau. Žinoma nesinori aiškinti, kad antsvoris ar nutukimas – tai daugelio ligų priežastis (širdies, insulto, cukrinio diabeto, kai kurių vėžio formų), tik noriu pateikti fiziologinę dietą, kuri padėtų atsikratyti nereikalingų kilogramų.

Pirmiausia reikėtų įsigyti svarstyklės ir maistą sverti, o valgyti tikrai galima daug. Štai produktai, kuriuos galite valgyti per dieną (iš jų galite pasirinkti):

Mėsa arba žuvis 250 g. (be padažų), varškė arba baltas sūris (liesi) 250g., sviesto 5g., fermentinio sūrio 25 g. pieno ar kefyro 500 g., 1 kiaušinis, daržovių iki 800 g. (tik negalima bulvių ir džiovintų pupelių), vaisiai 300 -500 g. (negalima vynuogių ir bananų), duona su sėlenomis 50 g.

Nevalgyti kruopų. Maistas be cukraus. Pradedant laikytis dietos – pradžioje neriboti druskos, o tik vėliau ją riboti. Taip maitintis apie 2 savaites, valgyti 5 kartus per dieną tu pačiu laiku. Po 2 savaitžių rekomenduojama 1 kartą savaitėje įvesti iškrovos dieną.

Pateiksiu kelis variantus (galite pasirinkti vieną iš jų):

1-oji diena 1.5 kg obuolių, 2-oji diena 1.5 l kefyro, 3-oji diena 0.5 g. virtos jautienos, 100 g. žalių kopūstų, 2 stiklinės kavos ar arbatos (be cukraus), 4-oji diena 0.5 kg varškės, 2 stiklinės kavos ar arbatos (be cukraus). Kai svoris nebekrenta, galima įvesti fizinį krūvį. Svoris krenta po 2-3-4 kg per mėnesį. Nustojus laikytis šios dietos ir grįžus prie įprastos mitybos, svoris nebeatauga, o jei pradeda kiek augti, vėl galima prisilaikyti dietos. Daugiausia nuo šios dietos pavyko atsikratyti 33 kg svorio.

Taigi, linkiu tik valios ir Jums pavyks. Būsime sveikesni ir linksmesni.

VARDAN DIEVO

Kun. Stasys Yla

Vardan Dievo aš keliuos,
Prie lovelės klūpau
Ir karštai meldžiuosi
Širdele ir lūpom.

Vardan Dievo aš skubu
Knygeles atskleisti.
Pasimokius bus smagu
Su vaikučiais žaisti.

Vardan Dievo...lig nakties
Man geram išlikti.
Kai lovelėn mama kvies,
Dieve, leisk užmigti.

Jūsų žiniai:

Liepos 5-ą dieną pavakary žmonės rinkosi į Ariogalos bažnyčią paminėti Lietuvos tūkstantmečio. Buvo atlikta trumpa programėlė: klebonas papasakojo apie vyskupo ir misionieriaus šv. Brunono gyvenimą, literatai Mickevičius ir Antanas Kišonas paskaitė savo eiles, choras pagiedojo. Lygiai 21 val. buvo sugiedota tautinė giesmė. Po to suskambėjo Maironio „Lietuva brangi“.

Liepos 19-ą dieną Šiluvoje buvo pagerbtas monsinjoras Eduardas Simaška. Jubilatas šventė savo gyvenimo 100 metų, yra iškunigavęs 73 metus. Pamokslą Šv. Mišių metu pasakė Ariogalos parapijos klebonas kun. Gintautas Jankauskas.

Rugpjūčio 1-ą dieną Ariogaloje Dubysos slėnyje įvyko politinių kalinių ir tremtinių eilinis suvažiavimas.

Rugpjūčio 12-oji – tarptautinė jaunimo diena.

Rugpjūčio 15-oji – Žolinės šventė.

Rugpjūčio 23-oji – Juodojo kaspino diena. Baltijos kelias.

Dėkojame

Verslininkams Dianai Perkauskienei, Juozui Skamarakui ir dar dviems verslininkams, nepanorusiems skelbtis, už finansinę paramą laikraščio leidybai.

Laikraštėlių leidžia: Spaudos sekcija

Redaktorius: A. Kišonas, tel. 842859144, 861624376